

בבית המשפט העליון

דנג"ץ 416/19

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקשים:

1. ג'ברין
2. ג'ברין
3. ג'ברין
4. ג'ברין
5. ג'ברין
6. פלוני
7. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברג

נ ג ד

המשיבים:

1. המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית
2. היוע"ץ המשפטי לגדה המערבית

בקשה מיום 16.1.2019 לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 8868/18 שניתן ביום 10.1.2019 על ידי כב' השופטים י' עמית, ע' ברון ו-ג' קרא

בשם המבקשים: עו"ד נדיה דקה; עו"ד נאסר עודה

החלטה

1. בקשה לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון בבג"ץ 8886/18 ג'ברין נ' המפקד הצבאי באזור הגדה המערבית (10.1.2019), שבו נדחתה ברוב דעות (השופטים י' עמית ו-ע' ברון, כנגד דעתו החולקת של השופט ג' קרא) עתירתם של המבקשים נגד צו החרמה והריסה שהוצא לקומה העליונה במבנה שבו הם מתגוררים מכוח תקנה 119 לתקנות ההגנה (שעת חירום), 1945 (להלן: תקנה 119).

2. בנם הקטין (16.5) של המבקשים 2-3 מואשם בכך שביום 16.9.2018 רצח בדקירות סכין את ארי פולד ז"ל ממניע לאומני. ביום 27.11.2018 הודיע המשיב 1 כי בכוונתו להחרים ולהרוס את הקומה העליונה במבנה שבו מתגוררת המשפחה, בשל המעשים המיוחסים לבנם. בעקבות זאת הגישו בני המשפחה המתגוררים במבנה (למעט המבקש 1 - סביו של המחבל) עתירה נגד החלטת המשיב להרוס את הקומה העליונה. ביום 10.1.2019 נדחתה העתירה ברוב דעות.

3. בפסק הדין מושא הבקשה דנן, קבעו השופטים י' עמית ו-ע' ברון כי אין להתערב בהחלטת המשיב 1 להרוס את הקומה העליונה במבנה. בפתח הדברים ציין השופט עמית כי אין מקום לקיום דיון מפורט בטענותיהם העקרוניות של העותרים נגד סמכותו של המפקד הצבאי להורות על הריסת בתי מחבלים מכוח תקנה 119, שכן אלו הוכרעו במספר רב של פסקי דין וההלכה שנפסקה בהם ברורה. לגופם של דברים נקבע כי מהחומר החסוי נלמד כי לבני המשפחה היו אינדיקציות שהעידו על כך שבנם עומד לבצע פיגוע וכי הייתה אפשרות של ממש מצידם למנוע את הפיגוע או להתריע מבעוד מועד, והדבר לא נעשה. אשר לעובדה שאמו של המחבל הגיעה למחסום צבאי לדווח על היעדרות בנה דקות ספורות לפני הפיגוע, קבע בית המשפט כי גם בהנחה שהאם לא ידעה באותו זמן כי בנה יצא לדרכו, אין בכך עילה להתערבות בהחלטת המשיב 1, מפני שעל פי הגישה המקובלת בפסיקה מודעות או מעורבות של דיירי הבית אינה תנאי הכרחי להפעלת תקנה 119. בית המשפט הוסיף וקבע כי חלק מבני המשפחה הביעו תמיכה נלהבת במעשה הרצח הנפשע ויש בכך כדי ללמד כי המחבל פעל בסביבה תומכת טרור, כלפיה מכוונת התכלית ההרתעתית הגלומה בתקנה 119. עוד צוין בהקשר זה כי אחיו של המחבל, המתגורר בקומה השנייה במבנה, הביע כוונה ללכת בדרכו ונעצר במעצר מינהלי. השופט ע' ברון הצטרפה לפסק דינו של השופט עמית והדגישה את הנסיבות הקונקרטיות עליהן עמד בפסק דינו. השופט ג' קרא סבר מנגד כי יש מקום להידרש בהרכב מורחב לטענות העקרוניות שהעלו המבקשים בעניין תקנה 119 ולכך הצטרפה גם השופטת ע' ברון. השופט ג' קרא הוסיף כי הטענה שבהפעלת הסמכות לפי תקנה 119 יש כדי להרתיע אחרים אינה יכולה לעמוד בנסיבותיו של המקרה, שכן בחקירתו העלה המחבל גרסה מעורבת וטען, בין היתר, כי ביצע את המעשה בשל סכסוך עם הוריו וכי ביקש לנקום בהם ולהמיט עליהם חורבן והרס. לגישת השופט ג' קרא לא ניתן משקל מספק לעובדת היותו של המחבל קטין ולמניעים שהניעו אותו. לגישתו, הוצאת צו הריסה לכלל דירת המגורים של הוריו הינו צעד לא מידתי הפוגע בבני המשפחה שאין להם חלק במעשים.

4. בבקשה לדיון נוסף סומכים המבקשים את ידיהם על חוות דעתו של השופט קרא וטוענים כי בית המשפט פסק הלכה קשה המכשירה את השימוש בפרקטיקה של הריסת בתים מכוח תקנה 119 גם כאשר מדובר בקטין שבבסיס פעולתו משמשים בערבוביה רצונו למות כשהיד ורצון עז לפגוע בהוריו ולגרומם להם נזק, כשאין לבני המשפחה כל חלק במעשים. המבקשים שבים ומעלים טענות עקרוניות נגד הפעלת הסמכות לפי התקנה והם מוסיפים ועותרים לעכב את ביצוע צו ההחרמה וההריסה שהוציא המשיב 1 עד להכרעה בבקשה דנן.

5. דיין הבקשה לדיון נוסף להידחות.

כפי שנפסק לא אחת, תנאי לקיומו של דיון נוסף הוא שבפסק הדין מושא הבקשה נפסקה הלכה אשר "עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה" יש מקום לקיים בה דיון נוסף (סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984). לא זה המקרה בענייננו. בפסק הדין לא נדונו הטענות העקרוניות של המבקשים ודעת הרוב שבו תואמת מספר רב של פסקי דין שניתנו בנוגע לשימוש בתקנה 119 (ראו, למשל, בג"ץ 2418/18 קונבע נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית (10.4.2018); בג"ץ 7961/18 נעאלווה נ' המפקד הצבאי לאזור הגדה המערבית (6.12.2018)). מטעם זה אף נדחו בקשות קודמות לדיון נוסף שהוגשו על פסקי הדין שאישרו הריסת בתים מכוח תקנה 119 (דנג"ץ 9324/17 אבו אלרוב נ' מפקד כוחות צה"ל בגדה המערבית, פסקה 5 (29.11.2017) וההפניות שם). פסק הדין מושא הבקשה אינו שונה מהמקרים הקודמים ואינו מצדיק דיון עקרוני בשאלות שכבר הוכרעו בעבר.

6. המבקשים הוסיפו וטענו כי נפסקה הלכה חדשה בנוגע להוצאת צו החרמה והריסה בשל מעשיו של קטיין. טענה זו אף היא דינה להידחות. בפסק הדין נסקרו ההלכות השונות בהקשר זה והודגש כי על פי ההלכה הפסוקה "העובדה שהמפגע הוא קטיין, כשלעצמה, איננה שוללת את סמכותו של המפקד הצבאי מכוח תקנה 119" (פסקה 19 לפסק דינו של השופט עמית והאסמכתאות המפורטות שם). לכך יש להוסיף כי פסק הדין התמקד בנסיבות הקונקרטיות של המקרה, ובעיקר בראיות מן החומר החסוי המלמדות על ידיעה ברורה של בני משפחת המחבל על כוונתו לבצע פיגוע וההתבטאויות מצד אימו ואחיו לאחר הפיגוע שכללו שביעות רצון מהפיגוע, דברי שבח על המפגע וקריאות נקם ביהודים. הטענות שהעלו המבקשים בהקשר זה הן טענות ערעוריות וכבר נפסק כי "דיון נוסף אינו ערעור נוסף" (דנ"פ 11401/04 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 ((19.12.2004)).

הבקשה נדחית, אפוא, ועמה נדחית הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, י"א בשבט התשע"ט (1.2019.17).

ה נ ש י א ה